

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **Z. V., N., K. – O.**, zastúpený advokátkou JUDr. T. V., AK so sídlom B., K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-64/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S 164/2009-97 zo dňa 6. decembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 164/2009-97 zo dňa 6. decembra 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-64/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009 na základe ktorého bol potvrdený Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 142 zo dňa 9. apríla 2009, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon

č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu priznal vo výške 1330,37 euro.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v súlade s § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ OSP je potrebné zrušiť rozhodnutie žalovaného, nakoľko sa krajský súd dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd konštatoval, že z dokladov založených v spise, a to výpovede M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž. nevyplýva, že by sa tohto protiprávneho konania zúčastnil žalobca, a že by bol prítomný pri vypočúvaní uvedených svedkov, a že by sa v tom čase nachádzal v miestnosti, kde boli svedkovia vypočúvaní. Táto skutočnosť nevyplývala ani z predloženého videozáznamu a taktiež nevyvrátil žalovaný skutočnosť, že žalobcovi bol uvedený videozáznam prehratý. Z rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že sa žalobca mal zúčastniť ponižujúceho a zaobchádzania s mladistvými a maloletými osobami predvedenými na OOPZ Košice – Juh a tomuto konaniu nezabránil, pričom táto skutočnosť z dôkazného materiálu zabezpečeného žalobcom nevyplýva. A žalovaný preto nepreukázal žalobcovi, že svojim protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a za slnenia druhej podmienky, že by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa krajského súdu žalovaný nepreukázal žalobcovi tvrdené konanie, že mal nútiť uvedené osoby, aby sa vyzliekli donaha a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela a nezabránil ostatným príslušníkom policajného zboru v tomto konaní a tento skutok neoznámil nadriadeným. Krajský súd ďalej poznamenal, že v priebehu konania právny zástupca žalobcu uviedol, že v trestnom konaní bol oboznámený so znaleckým posudkom týkajúcim sa originality CD nosiča. Uvedený znalecký posudok vyvracia originalitu nahrávky.

Preto krajský súd považoval za potrebné, aby žalovaný znovu prehodnotil vykonané dôkazy, ktorými bolo kladené žalobcovi za vinu konanie v rozpore so zákonom č. 73/1998 Z. z. a zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“) a nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky z 12. augusta 2008 č. 18.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu zamietne,

dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Úvodom žalovaný uviedol, že podľa súdnej judikatúry úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to či správne orgány rešpektovali hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, teda že správny súd nie je súdom skutkovým ale súdom preskúmacím, ktorý posudzuje právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia správneho orgánu (II. ÚS 127/07-21, NSSR 6Sžo/84/2007, 6Sžo/98/2008, 1Sžo/33/2008, 2Sžo/5/2009, 8Sžo/547/2009). A že sa v predmetnej veci sa v plnom rozsahu pridržiava vyjadrenia k podanej žalobe žalobcom, ktoré bolo zaslané Krajskému súdu v Bratislave pod č.p.: SLV-131/PS-S-2009 zo dňa 1. októbra 2009. Ďalej uviedol, že práve zadováženými dôkazmi, ktoré sú súčasťou predloženého spisového materiálu a s ktorými mal možnosť sa oboznámiť aj žalobca, mu vytykané protiprávne konanie je v dostatočnom rozsahu preukázané, najmä však obrazovo-zvukovým záznamom, ktorý bol práve nasnímaný niektorým z tam prítomných príslušníkov PZ. Taktiež žalovaný poukázal na to, že žalobca v žiadnom zo svojich tvrdení a ani v podanej žalobe neuvádza, že sa v inkriminovanom čase nenachádzal na mieste, kde dochádzalo k páchaniu protiprávneho konania. Nie je dôvod neveriť výpovediam maloletých a mladistvých osôb, na ktorých došlo k spáchaniu protiprávneho konania, pretože ich výpovede sú v súlade so zadováženým obrazovo-zvukovým záznamom, s ktorým sa mohol oboznámiť aj žalobca, čo však nevyužil. Zo zadováženého zvukovo-obrazového záznamu je podľa žalovaného jednoznačne preukázané, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, ktoré zakladalo dôvod jeho prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. v čase, kedy dochádzalo k ponižujúcemu zaobchádzaniu, žalobca bol na danom mieste (*úradný záznam KRP-211-14/PP-PMJ-2009*), vnímal ho svojimi zmyslami, nezabránil tomuto konaniu a neoznámil takéto konanie nadriadenému. Žalobca na podporu svojich tvrdení nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátil zistený skutočný stav veci. Ďalej uviedol, že dňa 8. apríla 2009 sa žalobca mal možnosť oboznámiť so zadováženým zvukovo-obrazovým záznamom, kedy mu bolo umožnené oboznámiť sa tiež s návrhom na jeho prepustenie, vrátane dôkazov preukazujúcich jeho protiprávne konanie, ako aj s celým podkladovým materiálom, ktorý sa vzťahoval na prejednávajúcu vec. Zároveň bol poučený o práve nazrieť do predloženého spisového materiálu, urobiť si z neho výpisky, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie a k dôkaznému materiálu. Navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy a tiež o možnosti predložiť v stanovenej lehote

svoje písomné pripomienky, námietky, návrhy a dôkazy. Uvedené skutočnosti žalovaný preukázal písomnosťou evidovanou pod č.p.: KRP-211-21/PP-PMJ-2009 zo dňa 8. apríla 2009, preto si žalovaný svoju zákonnú povinnosť, umožniť žalobcovi, aby sa oboznámil so zadováženými dôkazmi v celom konaní vedenom v predmetnej veci splnil.

K obrazovo-zvukovému záznamu žalovaný uviedol, že tento bol nasnímaný niektorým z tam prítomných policajtov práve počas ich protiprávneho konania, preto sa podľa názoru žalovaného originálny obrazovo-zvukový záznam dokumentujúci protiprávne konanie príslušníkov PZ nachádza, resp. nachádzal v záznamovom zariadení u príslušníka PZ, prípadne príslušníkov PZ, ktorý ho vyhotovil, resp. vyhotovili. V konaní nebola ani vyvrátená, prípadne spochybnená jeho autenticnosť, prípadne aby obrazovo-zvukový záznam bol akokoľvek upravovaný alebo dopĺňaný tak, aby jeho cieľom bolo zachytenie iba protiprávneho konania príslušníkov PZ, ktoré by malo za následok ich prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. Zo zadovážených dôkazov vyplýva, že žalobca sa ani nepokúsil ostatným policajtom zabrániť v pokračovaní ich ponižujúceho zaobchádzania so šesticou tam predvedených mladistvých a maloletých rómskych chlapcov, ani toto ich konanie neoznámil nadriadeným.

Na záver svojho odvolania žalovaný uviedol, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, ako má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce, resp. iné právne predpisy. Preto treba považovať za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržanie svojich ustanovení, prísnejších ako iné zákony (napr. Zákonník práce). Žalovaný v čase rozhodovania o prepustení žalobcu v medziach zákona v súlade s povolenou voľnou úvahou posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu a v súlade so zákonom aj rozhodol. Protiprávne konanie bolo žalobcovi v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ riadne a v súlade so zákonom preukázané dôkazmi obsiahnutými v spise, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť aj žalobca, čo však nevyužil.

Žalobca vo svojom odvolaní voči výroku o zrušení rozhodnutia žalované, ktorým však nebol zrušený Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 142 z 9. apríla 2009. Poukázal na to, že prvostupňové ako aj druhostupňové konanie tvorí jeden celok

a prvostupňový súd sa nezaoberal a ani riadne nezdôvodnil prečo nezrušil aj personálny rozkaz. Pri rozklade ide totiž o opravu vlastného rozhodnutia v rámci autoremedúry a preto fakticky nejde o činnosť orgánov štátnej správy v dvoch stupňoch a preto navrhol personálny rozkaz č. 142 zrušiť.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súhlasí s dôvodmi súdu pokiaľ ide o zrušenie rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-64/PK-2009 z 24. júla 2009, avšak nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa v časti, že nerozhodol o zrušení personálneho rozkazu č. 142. Považoval za správny postup súdu, že znalec I. P. v trestnom konaní vyvrátil originalitu videozáznamu (CVS:SKIS-105/IS-3-V-2009). Uviedol, že tvrdenie žalovaného v odvolaní je v rozpore s vykonaným dokazovaním, najmä so samotným záznamom videozáznamov, nachádzajúcich sa na CD nosiči. Podľa úradného záznamu, ktorý žalovaný vyhotovil, a ktorý je súčasťou spisového materiálu, obrazovo-zvukový záznam z 21. marca 2009 zachytáva príslušníkov PZ a skupinu mladých rómov, ktorí sa nachádzajú v bližšie nešpecifikovanej budove. Záznam z CD nosiča je rozdelený do piatich sekvencií označených „Cigoši 1, 2, 3, 5 a 6“. Žalovaný v úradnom zázname z 21. marca 2009 konštatuje, že všetky časti videozáznamu sú nekvalitné, nezreteľné zachytávajúce osoby, záznam je natoľko nekvalitný, že nebolo možné rozoznávať obraz ani zvuk. Z toho dôvodu je žalobca toho názoru, že žalovaný nevzhliadol tieto videozáznamy, pretože po vzhladnutí by nemohol dospieť k záveru, že sa žalobca zúčastnil protiprávneho konania. Žalovaný pritom nepochybuje o ich originalite a tvrdí, že ich autentickosť nebola spochybnená.

Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu slovenskej republiky 4Sžo/20/2011 v ktorom sa konštatuje, že *„dôkaz získaný niekoľkonásobným prenosom zvuku na rôznych nosičoch nemôže naplniť požiadavku § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., aby takýto dôkaz mohol objasniť skutočný stav veci a bol získaný v súlade s právnymi predpismi. Nie je zrejmé, kde sa nachádza originál tejto nahrávky, nakoľko je nesporné, že predmetná nahrávka bola získaná ako x-ta kópia originálnej nahrávky“*. Žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 269,58 euro.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok vrátane opravného uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že rozsudok je vecne a právne správny a preto ho je potrebné potvrdiť.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods.1 OSP).

Najvyšší súd z a súdneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil Personálny rozkaz MV SR č. 142, zo dňa 9. apríla 2009, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že dňa 21. marca 2009 v rámci výkonu štátnej služby asi o 11:40 hod. na Južnej triede v Košiciach v budove 00 PZ Košice – Juh, potom čo bola obmedzená osobná sloboda M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž. a ich predvedení do budovy spoločne s ďalšími príslušníkmi policajného zboru (ďalej iba PZ) za využitia dvoch služobných psov na vodítku a bez náhubkov prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli do naha, a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela a v tomto konaní žalobca ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani toto neoznámil nadriadeným, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť, a zároveň nebol čestný a disciplinovaný, keď sa zúčastnil ponižujúceho zaobchádzania s mladistvými a maloletými.

Podľa ust. § 16 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení zák. č. 60/2010 Z. z. (ďalej len „zák.

č. 73/1998 Z. z.“), služobný pomer vzniká dňom určeným v rozhodnutí nadriadeného o prijatí občana do služobného pomeru, ak nastúpi štátnu službu v tento deň a zloží služobnú prísahu.

Podľa ust. § 17 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

Podľa ust. § 48 ods. 3 písm. h/ zák. č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa ust. § 189 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z., služobný pomer sa končí prepustením.

Podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ust. § 193 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z., policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa ust. § 238 ods. 1 až 4 zák. č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. (2) Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. (3) Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. (4) Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa ust. § 241 ods. 1, 2, 3 zák. č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť

podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom. (2) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota. (3) V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Podľa ust. § 247a zák. č. 73/1998 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem výkonu rozhodnutia.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 245 ods. 2 O.s.p., pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa po oboznámení s obsahom administratívneho ako i súdneho spisu plne stotožnil s právnym záverom a dôvodmi rozhodnutia, ktoré sú prezentované v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu a v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. plne poukazuje na jeho znenie.

Nemožno súhlasiť ani s názorom žalovaného, že bolo jednoznačne preukázané, že by žalobca bol prítomný na konaní, ktoré sa mu kladú za vinu, na ktorý poukazuje žalovaný na predložennom CD nosiči, na ktorom sa nachádzajú obrazovo-zvukové záznamy: Cigoši 1, 2, 3,

5, 6, ďalej zvukové záznamy a obrazové záznamy. Po vzhladnutí uvedených obrazovo-zvukových záznamov najvyšší súdu konštatuje, že aj napriek tvrdeniam obsiahnutým v súdnom, ako aj administratívnom spise, že žalobca mal byť osobou, ktorá bola prítomná uvedeného konania, presnejšie, že žalobcom je osoba, ktorá sa prechádza na ľavej strane záznamu, najvyšší súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia nevedel jednoznačne potvrdiť uvedený záver žalovaného, pretože z uvedeného obrazovo – zvukového záznamu nemožno túto osobu jednoznačne identifikovať (obrázok je rastrovaný a veľmi nekvalitný) a tak z vyššie uvedeného najvyšší súd nemôže jednoznačne potvrdiť záver žalovaného, že žalobca sa zúčastnil z vyššie uvedeného protiprávneho konania. Z uvedeného CD nosiča nie je preukázané ani to, že žalobca nútil uvedené osoby ku konaniu, tak ako je to opísané v rozhodnutí žalovaného.

Ďalej najvyšší súd uvádza, že v predloženom spisovom materiáli krajského súdu, ktorého súčasť tvorí administratívny spis, sa nenachádza podobizeň žalobcu vo forme fotografie, a tak nie je najvyššiemu súdu známa podobizeň žalobcu.

Takto potom okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru, neboli doteraz jednoznačne preukázané a teda nebol dostatočne zistený skutkový stav veci.

Vychádzajúc z uvedeného, z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 6. decembra 2007) ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď (napr. nález sp. zn. III. ÚS 192/06 z 3. novembra 2006), treba prihliadnúť na skutočnosť, že rozhodujúcu interpretáciu príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. a vyhodnotenie doteraz „zisteného“ stavu veci vo vzťahu k prejednávanej žalobe a preskúvaným rozhodnutiam správnych orgánov stanovil už Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutiami sp. zn. 3Sžo/246/2010 zo dňa 18. januára 2011 v právnej veci žalobcu M. M. proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a sp. zn. 5Sžo/248/2010 zo dňa 14. júla 2011 v právnej veci žalobcu I. N. proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky v ktorej išlo o rovnakú skutkovú vec.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj v tejto preskúmvanej veci bude môcť žalovaný pristúpiť k vyhodnoteniu dokazovania v tom smere, či sa žalobca aktívne zúčastnil predmetného (zhora opísaného) skutku až pokiaľ budú skutočnosti ohľadom jeho vyššie uvedeného konania preukázané a rozpory budú odstránené. Z tohto dôvodu nesporne bolo potrebné rozhodnutie žalovaného zrušiť a s týmto názorom krajského súdu sa stotožnil aj odvolací súd.

Okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru neboli jednoznačne preukázané v administratívnom konaní a nebol dostatočne zistený skutkový stav a preto odvolací súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S 164/2009-97 zo dňa 6. decembra 2011, ktorým krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-64/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009 na základe ktorého bol potvrdený Personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 142 zo dňa 9. apríla 2009, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods.1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky.

V ďalšom konaní žalovaný doplní dokazovanie v naznačenom smere, najmä odstráni vytýkané rozpory a nejasnosti v skutkových zisteniach, pričom je viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP).

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu, vzhľadom na vyššie uvedené považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto štádiu konania jeho odvolanie za bezpredmetné, nakoľko rozhodnutie žalovaného bolo zrušené a je vecou žalovaného ako doplní v konaní o rozklade dokazovanie a aké závery prijme.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi a ani žalovanému nepriznal ich náhradu z dôvodu, že obaja nemali úspech v odvolacom konaní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 21. februára 2013

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská